

Prolog

Calul înaripat

Cesare nu se dezlipise de lângă grajduri zile întregi. Iapa lui preferată, Starlight, avea să nască un mânz, și până naștea, locul lui era alături de ea. A dormit chiar în fân, în boxa goală de lângă ea, părul său castaniu ajungând blond din pricina prafului de paie, iar hainele provocându-i mâncărimi și iritații.

Acum, după ce-și înfulecase cina pe nerăsuflăte înainte de a da fuga înapoi la grajduri, sughița în timp ce îngrijea de iapa cenușie, fluierându-i încetșor printre dinți. Coama iepei era argintie în amurg, și-n timp ce o peria, animalul pufăi printre nări. Se foia fără încetare în boxa ei.

Nimic nu conta în afară de Starlight. Familia lui Cesare locuia lângă grajduri și tatăl lui, Paolo, era maestru de cai al cartierului Berbecului. El îl însărcinase să se ocupe de Starlight și Cesare era hotărât să nu-l dezamăgească.

– Nu mai e mult, frumoasa mea, îi șopti el, iar ea necheză ușor, părând a da din capul său bălan în grajdul întunecos.

Ceilalți cai erau și ei agitați. Toți erau pe jumătate de rasă arabă, foarte nervoși. Berbecul era interesat doar de cursele de cai. Într-o boxă din partea cealaltă, Arcangelo, tânărul roib castrat, se foia înăuntru și dădea din urechi, de parcă visa la victorie.

Cesare se așeză jos să doarmă în fân și visele lui tot de victorie erau. Visa la același lucru zi și noapte, să participe cu calul Berbecului la Cursa Stelelor și s-o câștige.

O pisicuță cenușie se strecură pe ușa grajdului și se îndreaptă ușor spre locul unde dormea Cesare. Încetișor, cu grijă, se cuibări în curbura brațului lui și începu să toarcă.

Chiar înainte de miezul nopții, în grajd atmosfera se schimbă. Starlight era neliniștită. Atunci Cesare se trezi și realizează că tatăl său se afla și el acolo. Era deconcertant modul în care reușea Paolo să facă asta. Știa întotdeauna când și unde era nevoie de el. Adusese o torță pe care o vârâse într-un suport fixat sus în perete, astfel încât scânteile să nu aprindă paie. Cesare sări ușor în picioare, stricându-i culcușul pisicii îmbufnate, care s-a dus să se spele în ușa.

La lumina pâlpâitoare a torței, tatăl și fiul îngrijiră în tăcere iapa, căreia-i sosise sorocul. A avut o naștere ușoară, nefiind la prima. Dar când mânzul a alunecat în mâinile lui Cesare, el s-a dat înapoi, de parcă frigea.

– Ce este? șopti Paolo. Întreg grajdul părea să-și țină respirația.

– Nu știi, răspuse tot în șoptă Cesare. Nu simți asta? E ceva diferit la el. Când l-am prins, am simțit un șoc, ca un fulger pe cer.

Starlight își întoarse capul ei frumos să-și lingă mânzul nou-născut. Acesta nu era închis la culoare doar pentru că era murdar de la placentă, ci era chiar negru de tot, ca noaptea de afară, unde clopotele bisericilor din oraș băteau miezul nopții. Se clătină pe picioare, gura sa căutând orbește laptele mamei, ca orice nou-născut.

Ușa grajdului lăsată întredeschisă de Paolo a fost mișcată de o pală bruscă de vânt. O rază de lună s-a pogorât deasupra lui. Cesare a icnit. În lumina argintie a lunii și în văpaia aurie a torței, mânza ce abia se născuse era o făptură fabuloasă, de basm.

Micuța iapă cu picioare lungi, ce trăgea de țâța mamei, se usca iute în aerul cald al nopții. Pielea-i era de un negru lucios

și avea să fie cu siguranță un minunat cal de curse. Dar asta nu era tot. În timp ce-și încerca mușchii, căpătând încredere în picioarele-i fusiforme, își arcui spatele și-și întinse două aripioare negre și umede, ca ale unei lebede tinere.

– Dia! a exclamat Paolo, trăgând aer adânc în piept. S-a întâmplat. Aici, în Berbec, ni s-a născut un cal înaripat.

Chiar și pisica cenușie s-a apropiat pentru a privi mai de aproape. Cesare realizează brusc că toți caii din grajd, chiar și Arcangelo, erau treji și se uitau la noul mânz. Un sentiment nebunesc puse stăpânire pe el. Nu știa dacă să strige de bucurie sau să izbucnească în lacrimi. Știa doar că se întâmplase ceva extraordinar și de acum încolo viața sa n-avea să mai fie nicicând la fel.

Capitolul 1

Familii

Calul înaripat era acoperit de un strat fin de praf. Se afla într-un colț al vitrinei ticsite a micului magazin de antichități. De când își făcuse apariția acolo, cu o lună înainte, Georgia se oprise în fiecare zi să-l admire în drumul ei spre casă de la școală. Și economisise aproape destui bani pentru a plăti prețul de pe micuța etichetă albă agățată la gâtul lui.

Strângerea sumei îi luase ceva timp, pentru că o mare parte din banii ei de buzunar se duceau pe lecții la școala de călărie, pe care și le putea permite doar o dată la două săptămâni.

– De ce trebuie să aibă un hobby așa de costisitor? o întrebase bombănind tatăl ei vitreg, Ralph, pe mama ei, când o echipaseră pentru prima dată cu joben și pantaloni de călărie. De ce nu are și ea aceleași pasiuni ca alte fete de vârsta ei?

– Și crezi că alea sunt ieftine? replicase ironic mama Georgiei, într-unul dintre rarele momente când îi lua partea fiicei sale. Fii mulțumit că nu vrea haine noi în fiecare săptămână, cosmetice, telefoane mobile și vopsea de păr. În plus, ea-și plătește singură lecțiile.

Asta fusese cu doi ani în urmă, când Ralph și Maura tocmai se căsătoriseră și el îl adusese pe fiul lui, Russell, să locuiască împreună. Dar gândindu-se la Russell, Georgiei i se uscă gura și simți cum îi transpiră palmele. Repede, mai bine să se concentreze asupra calului înaripat.

Dacă ai putea găsi un asemenea cal în realitate, ar fi așa de simplu să te ridici în văzduh pe spinarea lui și să-ți iei zborul

pentru totdeauna. Georgia închise ochii și își imagină cum se mișca un cal sub ea, momentele când trecea de la mers la pas la trap și apoi la galop și pe urmă, da, de ce nu încă un salt? Ca și cum ai simți viteza maximă pe autostradă, ar mai fi doar o tranziție lină și apoi aripile-n zbor ar ridica și calul, și călărețul deasupra pământului, apoi sus, unde n-ar mai putea nimeni să-i ajungă.

O bătaie în vitrină a făcut-o să deschidă ochii. Un chip cu păr cărunt și ochelari o privea prin geam și-i făcea semne. Georgia îl recunoscuse pe proprietarul magazinului de anticități, domnul Goldsmith, dacă numele lui coincidea cu cel scris deasupra vitrinei magazinului. El îi făcea semne, iar ea a deschis ușa împingând-o.

Paolo știa că mânza neagră trebuia mutată cât mai repede cu putință. Dacă se afla ceva despre nașterea ei miraculoasă, risca să fie răpită. Fusesse un mare noroc că asta se întâmplase în cartierul lor, Berbecul, și era un semn bun pentru Cursa Stelelor din acea vară, dar Paolo era convins că trebuia ținută în secret.

– N-o putem lua la curse, îi zise lui Cesare. N-am fi lăsați să pornim cu un asemenea avantaj.

– Oricum n-am putea s-o folosim la curse în vara asta, zise Cesare. O să fie prea mică.

– Nu fi așa de sigur de asta, replică Paolo. Căii ăștia înaripați se zice că n-ar fi ca toți ceilalți. Cresc într-un alt ritm.

Tatăl și fiul au stat de gardă toată noaptea, țesălând iapa și mânza cu paie, pregătindu-le așternut curat și apă proaspătă. Era adevărat că mânza cea neagră părea puternică și bine dezvoltată după doar câteva ore de la naștere, dar așa sunt caii. Iar acesta era unul dintre lucrurile care-i plăceau lui Cesare, felul în care se ridicau mânjii și luau viața-n piept. Nu ca

surioarele și frățiorii lui, care aveau nevoie de atâta atenție din partea mamei lor și le lua așa de mult până ajungeau oameni în toată firea.

El prefera să stea la grajduri cu tatăl lui decât în casa lor aglomerată, care părea mereu înțesată de vase de spălat și de unele pline cu griș cu lapte în clocot. În plus, acesta era și singurul loc unde putea sta de vorbă cu Paolo despre minuni precum calul înaripat.

– Cam la o sută de ani o dată se întâmplă asta în Remora, i-a explicat Paolo. E primul pe care-l văd eu și a apărut în cartierul nostru. Jubila. E cel mai bun lucru care s-a întâmplat în Berbec de când sunt eu pe lume.

– Dar *cum* de se întâmplă? întrebă Cesare. Adică-l știm pe tatăl ei. Starlight a fost însământată de armăsarul acela din Santa Fina. Cum îl chema? Alessandro. Nu are nimic special, nu? Un cal grozav, desigur, a și câștigat Stellata în 1968, dar e doar un cal obișnuit, fără aripi.

– Nu așa stau lucrurile, a răspuns Paolo încet, uitându-se gânditor la Cesare și cântărindu-și cuvintele cu grijă. N-ai cum să determini nașterea unui cal înaripat folosindu-te de un registru genealogic. Se întâmplă în vremuri tulburi, așa cum sunt cu siguranță și acum. Și e un semn bun pentru cartierul în care s-a născut mânza. Dar nu garantează și succesul. Și aduce odată cu sine și primejdii inerente.

Au hotărât să le mute pe iapă și pe mânza ei în noaptea următoare. Era mai sigur să le ducă la Santa Fina pe întuneric. Stăpânul lui Alessandro, Roderigo, era un om în care puteau avea încredere, iar mânza putea fi ținută ascunsă cât timp creștea. Dacă se afla ceva despre existența ei, rivalii Berbecului, mai ales Gemenii și Fecioara, ar fi mutat și cerul și pământul din loc pentru a pune mâna pe ea și a jefui Berbecul de semnul lor purtător de noroc. Existența ei putea fi dezvăluită după încheierea cursei din acel an.